

sisse lāks, teist otsa lahtitehha ja siis pūesti sādida. Siis ütles ta:

„Kassid sōbrad! se māng mis meie tānna māngime on üks üsna uus māng, mis teie veel jal posle mānginud. Waatke, iggaüks meie seast wiškab korda mōda üht fuldrähha selle pūtta sisse, funni ta tāis on. Disa! hækame peale! Kēs meitest wiimse fuldrähha hunkiko otsa panneb, saab keik selle pūtta tāie ommale. Minna tahhan eäsimenne olla,” ja nende sōnnadega wiškas ta ühhe fuldrähha sisse.

„Sedda kuuldes ja nāhhes jáid mehhed waitsekš et nende hingे tömbamist kuulda polnud, ja matacid kahwatand nāoga ühhe teise otsa.

„Moh, hūdis würst, eks se māng ei olle teie mele párrast? Teie ei pea omma sōnna. Teie ütlesite jo, et olgo māng mis tahhes, ja ni kōrge ehk maddal, kui minna arwan, ja nūud ei tahha teie mitte. Kas kašfo ei olle suur kūl, mis wōitja siin wōib sada? Teie ollete mind mitmet puhko waewanud ja sallaja pilkamisse sōnnu minno ülle rákinud.”

„Siin nihutas iggamees õlla ja ütles et nūl ni paljo rahha ei olle, et wōiksid māsto panna.

„Agga ommeti”, ütles würst, „öllite ni juled ja ütlesite mulle, et ma ni kōrgesse, kui isse tahhan, peaks rahha sisse pannema. Teadeke nūud, et keik teie laimamissed, kui olleks mul rahha pudus, mo kōrwa on tulnud; nūud nāete, omma silmaga fui paljo ehk wāhhā digust teil sellega olli. Ei mitte kehwadusse, waid tōssise meleparrandamisse polest ollen enast sest lahti teinud ja tahhan ka findlāks jáda, funni ellootsani. Tahhate agga önnelikkud perrewannemad olla, tahhate diget hingerahho sada, oh! siis jätke sedda árrarikkujat rahhamāngi mahha, ja tehke enneminne head neile, kellele abbi tarvis lähhāb, sest neid on igal aeval ja maal leida.”

„Hābbi ja pahha melega lāks iggamees omma teed ja jātsid nduandjat sest páwast sadik rahhul. Párrast olli kuulda, et nad omma keskes ni kaua mānginud, funni firriko-waeste arruse ollid sanud.”